

vangt 70 punten, maar behoort daarmee wel tot de 14 beste ontwerpen. In een speciaal daartoe uitgegeven boek¹⁷⁾ worden deze 14 prijswinnende ontwerpen uitvoerig beschreven en met tekeningen gepubliceerd. Voorwaar een prestatie om als Nederlander tot deze groep te behoren.

Samenvattend zien wij in Van Houten een man, in zijn overlijdensbericht in de NRC beschreven als 'een braaf man, opgevoed om nuttig te zijn, niet om te schitteren'¹⁾, die zonder dat hij wat genoemd wordt een gestudeerde opvoeding heeft genoten een opmerkelijke helderheid aan de dag legt voor problemen die zich op zijn terrein voordoen en die met een betere opleiding waarschijnlijk tot een aanzienlijk hoger niveau had kunnen geraken. Nog afgezien van zijn benadering van en inzicht in vele kwesties die hem als koopman raken – getuige de titels van een aantal genoemde publicaties – is ook zijn inzet voor het werk van de reddingmaatschappij iets waar velen ontzag voor hebben.

Zijn grote kennis van en belangstelling voor de scheepvaart en ook juist voor het lot van de mensen die zich met die scheepvaart bezig hielden maken hem tot de man die uitvindingen deed op het gebied van reddingsmiddelen in het algemeen en reddingboten in het bijzonder en die een initiatief ontplooië dat zou leiden tot oprichting van een reddingmaatschappij en daarmee tot de organisatie van het reddingwezen.

Laten wij Van Houten nu even ter zijde en richten wij onze aandacht op de zeevaart en wel in het bijzonder op de voorzieningen die in Nederland en elders bestonden om aan langs de kust in nood verkerende schepen te hulp te komen. Eeuwenlang waren deze voorzieningen gering of niet bestaand. Strandvonden was een oud recht van kustbewoners en de controle op de wijze waarop dit recht werd uitgeoefend of wat er met de schipbreukelingen geschiedde ontbrak vrijwel geheel.

Daarbij komt dat in het algemeen de kustbewoners op zeer simpele middelen van bestaan waren aangewezen zoals wat kust-visserij of wat eenvoudige landbouw achter de duinen, waarmede zij zich een bestaansminimum konden verwerven; zodra er echter in hun economisch bestaan iets mis liep lag de zwarte armoede op de loer. De lading van een in nood verkerend of gestrand schip kon dan ook een welkome aanvulling op het dagelijks bestaan betekenen, terwijl de bemanning van het schip in het algemeen nu niet het gezelschap